

θαρρείς κι' ὁ ἥλιος ἔφυγε μακριὰ ἀπ' τὴν Ἀθήνα,
καὶ ἄλλα ξένα κόκκαλα ἢ ζέστη του πυρόνει.
Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ν' ἀνοίξῃ καλοκαίρι,
καὶ μὴ ξανάλθῃς ἄλλοτο μὲς ὅτ' ἰδικὰ μας μέρη.

Μὰς μάρανες τὴν Ἀποκρῆν καὶ τὸ πολὺ μας κέρι,
χορεύει δίχως ὄρεξι ὅτους δρόμους κι' ἡ καμήλα,
κάνοντας παληομασκαρᾶς δὲν μᾶς κτυπᾷ τὸ ντέφι,
καὶ πέφτουν καὶ χλωμιάζουνε τῆς μούρης μας τὰ μῆλα.
Κρῦο καὶ μαύρη συννεφιά τὸν ἥλιο μᾶς σκεπάζει,
καὶ ἡ καρδιά μας κλείνεται, βογγᾷ καὶ συννεφιάζει.

Τί δυστυχία ἔξαφνικὴ ὅτ' ἡ φίλη μας Ἑλλάδα,
ἂν χέστῃ καὶ τὸν ἥλιο της καὶ τὴν ἀστροφεγγιά της!
ἄλλοίμονον ὅτους Ἑλληνας, ἂν λείψῃ κι' ἡ ἑλικιάδα.
τὸ μόνο ποῦμεινε καλὸ μὲς ὅ' ὅλα τὰ κακὰ της!
Ἄλλοίμονο εἰς ὅλους μας καὶ ὅτ' ἡ χρυσὴ μας φύσι,
ἂν μέσα ὅτ' ἄλλα μας κακὰ καὶ τοῦτο μᾶς κολλήσῃ.

Κι' ἐγὼ ἂν ἦμαι σὰν καὶ σὰς πολίτης ὅτ' ἡ Ἑλλάδα,
μονάχα γιὰ τὸν ἥλιο της ἀκόμη τὴν λατρεύω
κι' ἂν—ὃ μὴ γένοιτο ποτέ,—μᾶς λείψῃ κι' ἡ ἑλικιάδα,
ἀλλάζω τὴν παντιέρα μου καὶ ὅτ' ἡ στιγμὴ τουρκεύω.
Ὅτ' ἰδιόβολο ἢ πρόσδος, ἢ δόξα καὶ τὰ πλούτη,
τοῦλάχιστον ἂς ἔχουμε τὴν εὐτυχία τούτη.

Καλὲ ἐμεῖς δὲν εἴμαστε γιὰ συννεφιά καὶ χιόνι,
κι' ἂν ἔχουν γι' ἄλλους ποίησι καὶ ὠμορφιὰ πολλή,
μὰ κάθε γνήσιος Ρωμηὸς γρινιάζει καὶ θυμόνει,
καὶ οὔτε ἔχει ὄρεξι ἀκόμη νὰ μιλή.

Μέσα ὅτ' ὁ κρῦο γίνεται καὶ ἡ Ἑλλὰς πρὸ κρύα,
καὶ χάνεται κι' ὁ ἥλιος της ἀπὸ τὴν ἱστορία.

Γκρεμίσου, Κουτσο-Φλέβαρε, ἡ φουρκά σου ἂς πάψῃ,
νὰ ἡμερώσῃ κι' ὁ Ρωμηὸς καὶ μασκαρᾶς νὰ γένῃ
ἂν μὲς ὅτ' ὁ τόσο χάλι μας κι' ὁ ἥλιος δὲν ἀστράψῃ,
τότε τί θάχουν νὰ εἰποῦν γιὰ τοὺς Ρωμηοὺς οἱ ξένοι;
ὦ! ἔλα, Κουτσοφλέβαρε, γιὰ κάμε μας τὴ χάρι,
καὶ ἡ τρελλή μας Ἀποκρῆν ἂς δώσῃ καὶ ἂς πάρῃ.

Σουρῆς.

ΦΡΟΥ-ΦΡΟΥ

Ἐκ Κυπαρισσίας ἐλάβομεν τὸν Τραγικὸν ἔρωτα δύο πι-
στῶν ἐραστῶν, μυθιστορίαν πρωτότυπον.

Εἶνε ἀδελφὴ δίδυμος τοῦ περιφήμου Σταθεροῦ ἔρωτος,
ὄνπερ δὲν ξεύρω ἂν ἐνθυμῆσθε· καὶ ἐπειδὴ ἡ περίοδος τῶν
Ἀπόκρεω το ἀπαιτεῖ, θὰ σᾶς δίδωμεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον
εἰς κάθε φύλλο.

Ὅπου ὁ ἐραστής (Χρύσης) ἐξέρχεται τῆς οἰκίας του
καὶ ἀπαντᾷ τὴν μέλλουσαν ἐρωμένην του.

Ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ διηγῆται :

«... Ἦτο ἄγγελος, καθόσον ἀγγέλου χάριτες ἐκόσμου
τὸ λαμπρὸν πρόσωπόν της, ἐγὼ δὲ μ' ἐν της βλέμμα, μὲ
ἐν της μειδίᾳ, ἐκ τῆς προσβολῆς τῆς καλλιμόρφου ὀψέως
της, ἠκολούθουν τὰ ἔχνη της, πλὴν ἡ δυστυχὴς καρδιά

— Εἶνε πολὺ σοβαρὸν αὐτὸ τὸ ὅποιον λέγεις, Κλαύδιε
Ροαγέ, καὶ πρόσεξε.

— Νὰ μὴν πιστεύετε τάχα ὅτι αὐτοκτόνησεν αὐτὸς ὁ
δυστυχής;

— Ὅχι δὲν λέγω αὐτὸ, ἀλλ' ἐνδεχόμενον νὰ ἔπεσεν
εἰς τὸν ποταμὸν.

Ὁ Κλαύδιος Ροαγέ ἐκίνησεν ἐνεργητικῶς τὴν κεφαλὴν.

— Ἐδὼ ἔγινε κακούργημα, κύριε δήμαρχε, ἀνταπῆ-
ντισε μετὰ πεποιθήσεως.

— Εὐρήκαμεν ἐπάνω του αὐτὸ τὸ χρηματοφυλάκιον τὸ
ὅποιον περιέχει τραπεζικὰ γραμμάτια, ὥστε δὲν τὸν ἔκλε-
ψαν.

— Τὸ βλέπω· κύριε δήμαρχε, καὶ ὅμως...

— Ἐπιμένεις εἰς τὴν ἰδέαν σου;

— Δηλαδή, κύριε δήμαρχε, καὶ ἐγὼ δὲν εἰξεύρω πλέον
τί νὰ εἰπῶ ὅτι ξεύρω εἶνε, ὅτι ἔβγηκε ἀπόψῃ κι' ἄρῃσε ὁ-
λομόναχῃ τὴν γυνικιά του, μιὰ γυναῖκα μάλαμα, ἡ ὡμορ-
φότερη γυναῖκα τοῦ κόσμου. ὦ! ποτέ δὲν θὰ μὲ κάμουν
νὰ πιστεύσω ὅτι ἔβγηκε διὰ νὰ ῥιφθῇ εἰς τὸν ποταμὸν· ὅχι
δὲν αὐτοχειριάσθηκε.

— Αὐτὰ τὰ ὅποια εἶπες, Ροαγέ, μᾶς ἐπιτρέπουν τοῦλά-
χιστον νὰ τὸ υποθέτωμεν.

— Νὰ σᾶς πῶ ἐγὼ ἕνα λόγο, κύριε δήμαρχε!

Αἰτιῶν, ὅλα αὐτὰ δὲν εἶνε διόλου φανερὰ πράγματα καὶ

πρέπει νὰ βροῦμαι τὴν ἀλήθεια. Χθὲς τὸ βράδυ, τὴν νύκτα,
τοῦ ἔφεραν τοῦ ἀνθρώπου ἕνα γράμμα.

— Λοιπὸν τὸ γράμμα αὐτό;

— Τὸ γράμμα αὐτὸ μοῦ τὸ ἔδωκεν ἕνας νέος, ὁ ὅποιος
δὲν εἶνε ἀπὸ τὸ Βλαϊνκούρ, διότι δὲν τὸν γνωρίζω.

— Ἄ! εἶπεν ὁ δήμαρχος γενόμενος σύννοος:

Καὶ υποθέτεις; ἠρώτησε.

— Ὑποθέτω, ὅτι τοῦκαμαν καρτέρι τοῦ δυστυχισμένου
τ' ἀνθρώπου.

— Ὅχι διὰ νὰ τὸν κλέψουν βέβαια.

— Καὶ ποῖος εἴμπορεῖ νὰ πῇ κύριε δήμαρχε, ὅτι δὲν
τῶκαμαν ἀπὸ ἐκδίκητι;

Ὁ δήμαρχος ἐσυνθρόπασε περισσότερον.

— Ἐπιμένεις ἐξάπαντος εἰς τὴν ἰδέαν σου, εἶπε μετὰ
φωνῆς προδιδούσης τὴν συγκίνησίν του, ὥστε κατὰ τὴν γνώ-
μην σου διεπράχθη κακούργημα.

— Ἐπιμένω καὶ καλοσπιμένω, κάνεις δὲν μοῦ βγάζει τὴν
ιδέα αὐτὴ ἀπὸ τὸ κεφάλι μου.

— Πολὺ καλὰ, θὰ γείνῃ ἀνάκρισις καὶ θὰ ἀνακαλυφθῇ
ἡ ἀλήθεια.

Ἀφοῦ δὲ ὁ δήμαρχος ἀντήλλαξε λόγους τινὰς μετὰ τοῦ
δημοτικοῦ παρῆδρου εἶπε τῷ ξενοδόχῳ.

— Ἀφοῦ ἡ γυναῖκα τοῦ πνιγμένου εἶνε εἰς τὸ ξενοδο-
χεῖον σὰς, ἐκεῖ νὰ φέρωμεν τὸν νεκρὸν.

μου ἐζήτει νὰ πέταξῃ, πάλλουσα εἰς τὸ στῆθος. Αὕτη δὲ ἥλλαξε βῆμα, εἶδον μ' ἐν βλέμμα ὅτι ἦτο ταμεῖον τοῦ "Ερωτος καὶ ἐμπιστοσύνης.

» Ἐλκυθεῖς ὅθεν ἐκ τῶν γοητευτικῶν βλεμμάτων της, ἐτάχυνα τὸ βῆμα καὶ πλησιάσας αὐτὴν τῇ εἶπον μὲ πάλλουσαν καρδίαν :

— Εὐγενεστάτη κυρία, ζητῶ συγγνώμην διὰ τὴν τόλμην μου ταύτην, καθ' ὅσον ἀφ' ἧς στιγμῆς σὰς εἶδον δὲν εἶμαι κύριος ἑαυτοῦ. Ὅθεν γονυπετῆς σὰς παρακαλῶ νὰ μετριάσῃτε ὀλίγον τὸ βῆμά σας καὶ δώσῃτε ἀκρόασιν εἰς ὀλίγας λέξεις, ἃς θέλω σὰς εἶπει· σὰς ἐρωτῶ ὅθεν, ποῖον βάλαμον ἢ ἱατρικὸν δύναται νὰ θεραπεύσῃ μίαν πολυπαθὴν καρδίαν ; »

Τὴν ἀπάντησιν τῆς Ἀνθῆς εἰς τὸ προσεχές.

ΕΞ ΙΤΑΛΙΑΣ

Βάριον, 11 Φεβρουαρίου

Ἐν θωρηκτὸν, ἡ Ἀγκὼν, ἀπῆρεν ἀπὸ τοῦ νεωρίου τῆς Ἰταλίας κατευθιζόμενον εἰς Τρίπολιν τῆς Ἀφρικῆς, ἵνα εἰς τὰς ἀκτὰς ἐκεῖνας ἐπιδείξῃ ἀπειλητικὴν τὴν ἰταλικὴν σημαίαν.

Δύο ἀξιωματικοὶ ὀθωμανοὶ μεθύοντες προσέβαλον τὴν κατοικίαν τοῦ ἐκεῖ ἰταλοῦ προξένου, βιαίως ἀποπειρώμενοι νὰ εἰσέλθωσιν· ὁ ὑπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν κ. Μαντσίνης, ἅμα λαβὼν τὴν εἰδοῦσιν ἐζήτησε τηλεγραφικῶς πληρεστάτην καὶ παραδειγματικὴν ἱκανοποίησιν παρὰ τῆς Πύλης, ἀ-

ναγγέλλων συγχρόνως καὶ τὴν ἀποστολὴν τοῦ θωρηκτοῦ.

Ὅτι ἡ Ἰταλία ζητεῖ πρόφασιν τινα, ἵνα θέσῃ τὴν χεῖρά της ἐπὶ τῆς Τριπόλεως, εἶνε γνωστὸν· θεωρεῖ αὐτὴν ὡς μερίδιον ἐπιφυλαγμένον δι' ἑαυτὴν, καὶ σήμερον ἡ αὖριον διὰ τῆς ἐφευρέσεως Κρουμῆρων ἢ Ἀραμπῆ τινος ὁ ἀνασκηθῇ καὶ ἐκεῖ τὸ παραπέτασμα ἰταλοαφρικανικῆς τινος κωμωδίας, μετὰ τὸ δράμα τῆς Τύνιδος καὶ τὴν κωμωτραγωδίαν τῆς Αἰγύπτου. Διὰ τὴν φορὰν ὅμως ταύτην τοῦλάχιστον βέβαιον ὅτι ἡ κυβέρνησις τοῦ Σουλτάνου θὰ σπεύσῃ νὰ χαρτακώσῃ τοὺς δύο παραβάτας τοῦ Κορανίου καὶ φίλους τοῦ Βάχχου παλληκαράδες πρὸς πληρεστάτην καὶ παραδειγματικὴν ἱκανοποίησιν τῆς Ἰταλίας.

Εἰς Βάριον σήμερον ξενίζεται ὁ ὑπουργὸς τῶν δημοσίων ἔργων κ. Βακκαρίνης, ἐλθὼν ἵνα ἐπισκεφθῇ τὰς ἐργασίας τοῦ λιμένος. Χθὲς ἔλαβον τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σφίξω τὴν χεῖρα τοῦ δημοκρατικοῦ ἐργάτου, ὡς ἀποκαλοῦσιν αὐτόν, ἐν Μολφέτᾳ, ἧς ἐπίσης ἐπεσκέφθη τὸν ἐπισκευαζόμενον λιμένα. Ὡς ἐταῖρος ἐπίτιμος τοῦ Ἀ' Εργατικοῦ συνδέσμου τῶν Ναυτῶν τῆς Μολφέττας» ἀπετέλουν μέλος τῆς ἐπὶ τῆς ὑποδοχῆς ἐπιτροπῆς. Συμπαθεστάτην ἐντύπωσιν μοι ἐνεποίησεν ἡ ὑπὸ τῆς ἐργασίας καταβεβλημένη ὄψις τοῦ ὑπουργοῦ, ὅστις 45ετῆς φαίνεται κατὰ 10 ἔτη πρεσβύτερος. Εἶνε μετρίου ἀναστήματος, λεπτοφυῆς, καὶ ἡ μορφή του ὁμοιάζει πῶς πρὸς τὴν τοῦ Λομβάρδου, ἦττον 1)3 τῆς ρινός, τὰ δίοπτρα καὶ τὰ ἀνήσυχκα καὶ ἐταστικά ὄμματα, διότι τοῦ Βακκαρίνη τὸ βλέμμα ἀπεναντίας εἶνε γλυκὺ, ἥπιον, συμπαθέστατον. Ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ δημοτικοῦ συμβουλίου, σφίγγων τὰς χονδράς καὶ τυλῶδεις χεῖρας τῶν παρουσιαζομένων εἰς αὐτόν ἐργατῶν—προέδρων ἐργατικῶν συνδέσμων—«Εἶμαι ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας, εἶπε πρὸς αὐτούς, μεγίστην μου τιμὴν ἐθεώρησα πάντοτε τὴν ἐξ ἐργατῶν καταγωγὴν μου· ἐγεννήθην ἐργάτης, ἐζῆσα καὶ ζῶ ὡς ἐρ-

— Ὅπως ἀγαπᾶτε, ἀπεκρίνατο ὁ Ροαγέ, χωρὶς νὰ σκεφθῇ τί ἠδύνατο νὰ συμβῇ ὅτε ἡ νεαρὰ γυνὴ ἤθελεν εὐρεθῇ ἀτέναντι τοῦ νεκροῦ τοῦ συζύγου της.

Οἱ νεκροφόροι, οἵτινες ἐδράξαντο τῆς εὐκαιρίας νὰ ἀναπαυθῶσιν ὀλίγον ἐσθήκων πάλιν τὸ φορεῖον, καὶ βραδέως ὤδευσαν πρὸς τὸ ξενοδοχεῖον, ὅτε τὸ πλῆθος συγκεκινημένον ἤδη καὶ ἐν συνοχῇ ἄφωνον ἐξεχύθη ἐπὶ τῆς πλατείας ὥφθη παρὰ τὴν κρήνην γυνὴ λυσίκομος, σφαδάζουσα ἐν ταῖς ἀγκάλαις ἐτέρας γυναικός, ἥτις ἤθελε νὰ τὴν κρατήσῃ. Ἀλλ' ἡ Ζελίμα κατῴρθωσε νὰ διαφύγῃ τῶν χειρῶν τῆς Μαρίας Ρόζας καὶ ὤρμησεν ὡς παράφρων εἰς συνάντησιν τῆς συνοδείας.

— Εἶνε ἡ γυναῖκά σου, ἀνέκραξεν ὁ Κλαύδιος Ροαγέ.

Πάντες δὲ ἀνερρίγησαν. Πολλαὶ γυναῖκες ἐρρίφθησαν, ὥπως ἀναχαιτίσωσι τὴν δυστυχῆ, ἀλλὰ πρὶν ἢ προφθίσωσιν αὐτὴν τὴν λάβωσι, ἡ Ζελίμα διέσχισε τὸ πλῆθος καὶ εὐρέθη πρὸ τοῦ φερέτρου. Ἀμέσως δὲ ἐξῆλθε τοῦ ἐστενοχωρημένου αὐτῆς λαμποῦ βραχνὴ κραυγὴ ὁμοία πρὸς ρόγγον, τὸ πρόσωπόν της συνεσπάσθη φρικῶδως καὶ οἱ ἀτενεῖς αὐτῆς ὀφθαλμοὶ ἀνέωγαν καταπληκτικῶς· ἐτανύσθη καὶ κατέπεσεν ὑπτία ὡς ὄγκος μὲ τὰς χεῖρας ἐσταυρωμένας.

ΣΤ'.

Κατέκλιναν τὸν νεκρὸν τοῦ πνιγέντος ἐπὶ κλίνης ἱμαντοδέτου, παρασκευασθείσης ἐν σπουδῇ ἐν τινι τῶν αἰθουσῶν τοῦ ξενοδοχείου, δύο δὲ ὠρίστησαν αὐτοῦ φύλακες ὑπὸ τοῦ δημάρχου.

Τὴν νεαρὰν γυναῖκα ἀνήγειραν ἀναίσθητον, εἶτα δὲ τὴν ἔφεραν εἰς τὴν κλίνην τῆς. Ἡ Μαρία Ρόζα καὶ δύο ἄλλαι γυναῖκες ἐκάθηντο παρὰ τὸ προσκεφάλαιον, ἐπιδαφιευόμεναι αὐτῇ πᾶσαν περίθαλψιν, χωρὶς ὅμως νὰ κατορθώσωσι νὰ τὴν ἀνγκαλέσωσιν εἰς τὰς αἰσθήσεις αὐτῆς.

Ὁ δήμαρχος μετὰ τινος διαταγὰς μετέβη εἰς τὸ δημαρχεῖον καὶ ἤρχισεν ἀμέσως νὰ γράφῃ διεξοδικὴν ἐπιστολὴν πρὸς τὸν εἰρηνοδίκην τοῦ διαμερίσματος, πληροφωρῶν αὐτόν τὸ γεγονός καὶ παρακαλῶν νὰ φθάσῃ αὐθωρεῖ εἰς Βλαίν-κούρ, ἵν' ἀρχίσῃ ἀνακρίσεις. Ἐμελλε δὲ νὰ σφραγίσῃ τὴν ἐπιστολὴν, ὅτε ἐκρουσέ τις τὴν θύραν τοῦ δωματίου του:

— Εἰσέλθετε, εἶπεν.

(Ἀκολουθεῖ)